

[Thoft]

gelse på kongressen, at I på trods af deltagelse i de demonstrationer, der foregik her i sidste weekend under parolen »Et klart dansk nej til atomvåben«, i dag ikke kan være med til at stemme for den af SF og VS foreslåede dagsorden? Hvad er årsagen dertil?

Måske skal man gå en lille smule tilbage i historien og se på den dybe involvering i atomstrategien, som socialdemokraterne har trukket os med ind i. I var med i 1961 til at trække os ind i den dansk-vesttyske enhedskommando, som i dag har anbragt os i den helt uholdbare situation, at en dansk officer har operativ kommando over atomvåbnene. I var med til at trække os ind i NATOs atomplanlægningsgruppe. Socialdemokratiet var med til at trække os med ind i NATOs atomplanlægningsgruppe i 1976. Socialdemokratiet var med til i 1973-forsvarsforliget at lægge linjen for det, der senere blev til hele forstærkningsstrategien. Socialdemokratiet var såmænd også med til i 1976 – det glemte de bare at fortælle folketinget og befolkningen – at træffe den flyforstærkningsaftale, som er grundlaget for forstærkningsstrategien. Og socialdemokratiet udbyggede i perioden fra 1978 og sidst bekræftet ved det forsvarsforlig, som blev vedtaget i sommer, forstærkningsaftalen.

Når socialdemokratiet nu ikke vil være med til at vedtage noget som helst, der forpligter nogen som helst steder, mener jeg, at den socialdemokratiske folketingsgruppe spiller dobbeltspil. Jeg vil gerne understrege, at det er folketingsgruppen, der gør det, for rundt omkring i fredsbevægelsen har vi jo et fremragende samarbejde med de menige socialdemokrater; de spiller ikke dobbeltspil, de siger tingene klart og præcist, nemlig at Danmark bør sige nej til atomvåben her og nu, i freds-, krise- og krigstid, og det er klar besked. Det var også det, den socialdemokratiske kongres vedtog.

Hvad er det, der er galt? Har socialdemokratiet allerede forpligtet sig – forpligtet Danmark – på en sådan måde, at vi i realiteten ikke har nogen mulighed for at sige nej? Er det det, der er galt? Det, socialdemokratiet siger, er lige netop ordlyden af den dagsorden, som SF og VS har fremsat.

Men når nu socialdemokratiet ikke kan stemme for den, er det så, fordi vi ikke kan forstå, hvad de siger, eller er det på grund af

et gigantisk dobbeltspil? Jeg håber, at befolkningen og fredsbevægelsen i de kommende måneder vil gøre jer helvede hedt.

Til fredsbevægelsen vil jeg til sidst sige, at det godt kan være, at denne dag betyder et nederlag. Det kan godt være, at denne dag ender, som så mange debatter i folketinget er endt: resultatløst. Det kan godt være, at vi ikke når yderligere skridt i dag, men der kommer en dag efter denne, der er tid til at vinde nye slag. Lad os give hinanden håndslag på, at vi vil gøre en ekstra kraftanstrengelse i de kommende måneder for at ændre beslutningen herinde i folketinget, så vi får sagt dette klare og utvetydige nej til atomvåben i fredstid, i krisetid og i krigstid, og lad os få det sagt så tidligt, at NATO bliver nødt til at ændre planlægningen.

Nogen må turde gå foran i den nedrustningsproces, som alle taler om, men summen af al den pæne snak er yderligere oprustning og også yderligere oprustning for Danmarks vedkommende. Nogen må turde gå foran. Alle må vi gå foran. Alle vi, som er hundrerædde for, at den kontrol, som føres med atomvåbnene, ikke er tilstrækkelig, men er lige så ringe, som den var med Harpoonmissilerne. Hvad gør vi den dag, der futter Pershing II-raketter af? Hvad gør vi den dag, der futter andre typer missiler af? Systemerne er desværre ikke fejlfri. Det er det danske socialdemokrati desværre heller ikke, og jeg beklager, at det ser ud, som om denne debat ikke vil resultere i det, vi havde ønsket: et klart dansk nej til atomvåben nu og altid.

Lasse Budtz (S):

Jeg må indrømme, at hver gang jeg hører hr. Thoft, er jeg lige ved at blive militarist. Men skidt nu med det! Jeg behøver jo ikke at gentage de argumenter, jeg brugte i den tidligere debat – normalt i hvert fald, men noget tyder på, at jeg burde gentage dem for at få hr. Thoft til at forstå dem.

Jeg vil alligevel sige, at når hr. Thoft kan opremse alle disse forskellige ting, der er sket i en årrække, og som er sket med socialdemokratiets bistand eller deltagelse, skyldes det jo ganske enkelt, at socialdemokratiet i modsætning til hr. Thofts parti er tilhænger af Danmarks medlemskab af NATO, og det kan da ikke være nyt for hr. Thoft, at et NATO-parti, som oven i købet har haft rege-